

ปักษานาคา

รวมแพง

ปักษานาคา

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-037-3

จัดจำหน่ายอีบุ๊ก กรกฎาคม 2556

ราคา 139 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม โสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

ແປປີ້ ບານານາ ຂອເຊີຍທ່ານ ຜູ້ອ່ານ ພົບກັບ ນິຍາຍ ໄທຍແນວ ປ່າຟົມພາວຸດຂອງ ຮອມແພງ ທີ່ ຮັບ ປະກັນ ຄວາມສຸກ ແລະ ສາມາດ ໄດ້ ເຮັດ ເລື່ອງ ອື່ນ ໆ

ພົບກັບ ຄວາມນ່າ ຣັກ ອອກແນວ ທະເລ ເລັ່ນ ນ້ອຍ ໆ ຂອງ ສັດຊະນິດ ສາວ ລູກ ຄຶ້ງ ຄຸກ ທັກ ບັນດາ ທີ່ ໄປ ເຕີບ ໂຕ ໃນ ໂລກ ມະນຸດ ກ່ອນ ຈະ ຕ້ອງ ກັບ ມາ ຢູ່ ທີ່ ປ່າຟົມພາວຸດ ເພື່ອ ທຳ ນ້າ ທີ່ ແກ້ ໄຂ ຄຳ ສາບ ໃຫ້ ແມ່ ແລະ ເຜົ່າ ພັນ ຣູ ຂອງ ທ່ານ ຄວາມ ນີ້ ປ່າຟົມພາວຸດ ດຶງ ຄືກ ດ້ວຍ ດ້ານ ປ່າ ພວນ ສວຣຸດ ຂັ້ນ ດາວ ດຶງ ສິ່ງ ຍັງ ຕ້ອງ ສະ ເຫຼືອນ ເມື່ອ ເຈົ້າ ສັດຊະນິດ ທີ່ ພົບ ກັບ ຄວາມ ສາ ແ ບ ສ່ຳ ແລະ ກຳ ກັນ ມາ ເຕີມ ຟັກ ດ ແກ້ມ ດ້ວຍ ລູກ ສມຸນ ທີ່ ມີ ອຸ ທິ ທີ່ ບໍ່ ອຸ ທຸກ ມາ ຮ່ວມ ກັນ ປະ ບົດ ກິດ ກິດ ສຳ ຄັ້ງ ນີ້

ເຮົາ ຈະ ສວນ ພັດ ພາ ດ ໄດ້ ດຶດ ຕາມ ໄດ້ ເລີຍ ຄະ

กองบรรณาธิการ

กรกฎาคม 2556

คุยกับผู้เขียน

ก่อนอื่นต้องขอบอกก่อนว่าหากมีข้อผิดพลาดประการใด รอมแพงต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วยนะคะ และขออภัยว่านิยายเรื่องนี้ล้วนเกิดมาจากจินตนาการส่วนลึกของรอมแพงทั้งสิ้น ھاใช่ว่าเรื่องจริงไม่...แะะ ๗ พล็อตเรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นหลังจากได้อ่านหนังสือที่กล่าวถึงเรื่องครุฑกับนาครที่เป็นพี่น้องกันแต่กลับทะเลาะเบาะแว้งกัน...

ทำให้รอมแพงเกิดความคิดขึ้นมาว่า หากว่ามันไม่ใช่ละ ...หากว่ามีอย่างอื่นที่มากกว่านั้น และหากว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดคือความรักละ...เรื่องราวของครุฑกับนาครของรอมแพงจึงออกมาเป็นรูปแบบนี้ ซึ่งแน่นอนว่าอาจจะมีทั้งคนชอบและไม่ชอบ ก็เป็นไปได้

เจตนาของรอมแพงคือความสนุกของผู้อ่าน และสิ่งที่ผู้อ่านจะได้รับหลังจากอ่านนิยายเรื่องนี้จบลง นั่นก็คือ ความรัก ทำให้โลกหมุนไป...การให้อภัยเป็นสิ่งที่ประเสริฐสุดในบรรดาทานทั้งหมด และให้ผลทันตาเห็นอย่างน้อยก็ความสงบสุข

ทางใจของผู้ที่ได้ภัยนั้น รวมไปถึงการแสวงหาความหมาย
ของชีวิตและการปลดปล่อยความทุกข์ ซึ่งผู้ปฏิบัติด้วยตัวเอง
เท่านั้นที่จะรู้ว่าเป็นเช่นไร (คล้าย ๆ จะมีสวาระนะ ว่ามั้ยคะ
--")

รวมแพงไม่บังอาจที่จะไปสอนใคร ๆ ได้ รวมแพงก็แค่
แ ดงออกมาถึงสิ่งที่เชื่อถือและศรัทธาให้ผู้อ่านได้รับรู้บ้าง
เท่านั้น เออ...ไม่รวมความคิดแฉง ๆ ของมุกต่าง ๆ นะคะ
อันนั้นถ้าอยากจะลืม ลืมไปเลยก็ดี...ฮ่า ๆ ๆ ๆ

สุดท้ายนี้ ขอบขอบคุณผู้อ่านทุกท่านมากนะคะที่ติดตาม
อ่านจนจบ รวมแพงมีความสุขมาก ๆ ที่ได้เขียนนิยายเรื่องนี้
ขึ้นมา และหวังว่าผู้อ่านก็คงสนุกและมีความสุขเหมือนกัน
...ขอบคุณจริง ๆ ค่ะ

รวมแพง

ตอนที่ 1

ปางบรรพ์

ฟ้าที่พร่างพรวไปด้วยดวงดาวระยิบระยับ...ลมเย็นโชยแผ่วเข้าไปในตำหนักใหญ่กลางลานสวนดอกไม้คงอยู่ด้วยดวงจิตสองดวง ดวงหนึ่งมีร่างบอบบางมีแววตาคล้ายผ่านเรื่องราวมากมาย...อีกดวงหนึ่งมีร่างที่บึกบึนแข็งแรง กำลังทรุดตัวลงเกาะเข้าเอื่อยคำ

“ท่านแม่...เหตุใดเราถึงต้องเป็นข้าทาสรับใช้เทพนาคากับท่านป้ากัทรุด้วยล่ะจ๊ะ?”

คำถามของคุณทำให้นางวินตาทอนหายใจ

“เหตุใดจึงได้คิดถามแม่เล่า...เทพสุบรรณ?”

แทนที่จะตอบคำถามกลับย้อนถามผู้เป็นลูกด้วยความอึดอัดใจ สายตาอ่อนโยนที่มองลูกชายคนเล็กมีแววเห็นใจร่างสูงใหญ่บึกบึน ประคบด้วยราศีและแสงสว่างรุ่งโรจน์แห่งเทพ ยามอยู่ในเขตตำหนักตนมักกลายร่างจากการมีจะงอยปากแหลมและปีกแผ่กว้างเหมือนนกอินทรีมาเป็นชายหนุ่มหน้าตาคมสันน้อมอง...

หวนนึกถึงอดีตที่นางกับนางกัทรุคอยแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน เสมอก็กีย่งสะท้อนใจ นางและนางกัทรุต่างก็เป็นพี่น้องกันมีบิดาเป็น

พระทักซะเช่นกัน กลับต้องมาหมองใจเพราะต้องแต่งกับพระกัศยป และคอยทำตนให้เด่นเพื่อให้สามีรักใคร่มากกว่าอีกฝ่าย...จวบจนมีลูกก็จำต้องมาบีบพร้อมกัน หากแต่นางก็ทรมีลูกอยู่ในไข่เพียงฟองเดียว ส่วนนางวินตานันได้กำเนิดมาถึงสองฟอง...

นางกัทรุโชติที่ลูกเกาะเกาะฟองไข่ออกมาก่อนเป็นนาคราชที่มีฤทธิ์เดชจนทำให้นางวินตารู้สึกริษยาและอดรนทนไม่ได้ ต้องไปแกะฟองไข่วางตนบ้างด้วยความร้อใจ

ทันทีที่ฟองไข่ออกก็ปรากฏมาเป็นบุรุษหนุ่มผู้งดงามนามว่า เทพอรุณ...ทว่าซาพิการสืบแบนจนน่าใจหาย

“ท่านแม่...ท่านทำอย่างนี้กับข้าได้อย่างไร...เพราะท่านแท้ ๆ ทำให้ข้าต้องมีร่างกายพิการจนน่าเกลียดเช่นนี้...ข้าจะไม่มีวันให้อภัยท่านเป็นอันขาด...ท่านผู้มีความริษยาเกาะกุมจิตใจ ข้าขอสาปแช่งให้ท่านไปเป็นทาสของผู้ที่ท่านริษยาเป็นเพลาน้ำร้อยปี...”

กล่าวจบร่างอันงดงามแต่พิการด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของผู้เป็นมารดา ก็เหวและกลายเป็นม้วนขึ้นไปเป็นพาดำให้ กับพระอาทิตย์ ด้วยความที่น้อยอกน้อยใจในตัวของมารดาที่ นอกจากจะทำให้ตนพิการแล้ว ฤทธิ์เดชยังอ่อนด้อยกว่าเหล่าเทพ ที่กำเนิดในช่วงเวลาเดียวกัน...

เหตุการณ์ครั้งนั้นนอกจากจะทำให้นางวินตาเสียใจอย่างมาก มายแล้ว ยังทำให้ต้องเฝ้ารอคอยแทบกินไม้ไผ่จนไม่หลับกับไข่ อีกฟองที่ยังไม่ยอมออกมาจากเปลือกที่ห่อหุ้ม...

“วินตาน้องรัก เป็นอย่างไรบ้างเล่า...มานั่งเฝ้าฟองไข่อยู่

เช่นนี้ไม่เบื่อบ้างหรือ”

น้ำเสียงเยาะเย้ยของนางภัทรผู้มีศักดิ์เป็นพี่สาวสร้างความ
แค้นเคืองให้กับร่างบางตรงหน้ายิ่งนัก

“อันความรักของแม่ที่มีต่อลูกเป็นเยี่ยงไร...คาดว่าท่านพี่ภัทร
ก็คงทราบดีอยู่แล้ว”

เมื่อได้ยินเสียงฉุนเฉียวของน้องสาวก็ต้องปรับเสียงให้อ่อนลง
“เอาเถิด ๆ ช่วงนี้เรากำลังเบื่อ ๆ ก็เลยอยากจะหาอะไรมา
เล่น แต่ไม่ทราบว่าน้องพี่จะยอมเล่นด้วยหรือไม่”

อิทธิฤทธิ์ของคำสาปเทพอรุณเริ่มสำแดงผล...ทันทีที่ได้ยิน
เสียงทำทาก็เซ็ดหน้ารับคำทำ

“แล้วจะเล่นเยี่ยงไร ผู้น้องจะขอเล่นด้วยสักครา”

“เรามาพนันกันดีหรือไม่ น้องคิดว่าม้าของพระอาทิตย์มีกาย
เป็นสีใด”

ใบหน้าของผู้เป็นน้องแยมยิ้มก่อนจะตอบคำ

“มันก็ต้องแน่นอนอยู่แล้ว ว่าจะต้องเป็นสีแดง พระอาทิตย์เรือง-
ฤทธิ์เรืองแสงแดงสว่างออกเยี่ยงนี้” นางภัทรยิ้มเยาะ

“แต่พี่ว่าเป็นสีดำ...” นางแอบแหม่มส่งแมลงวิเศษไปบอก
ความกับเทพนาคาผู้เป็นลูกชายในเรื่องการพนันในครั้งนี้

“หากว่าเป็นสีแดงแล้วไซ้พี่จะยอมตัวเป็นทาสน้องห้าร้อยปี
แต่หากเป็นสีดำ น้องต้องยอมมาเป็นทาสพี่ห้าร้อยปี ตกลงตามนี้
หรือไม่”

นางวินตายิ้มด้วยความมั่นใจ

“ยอมได้...ถึงอย่างไรม้าของพระอาทิตย์ก็ไม่มีทางเป็นสีดำ

ไปได้ดอก”

แมลงวิเศษบินไปบอกคำทำแก่เทพนาคา เทพนาคาจึงรีบเหาะขึ้นไปดูม้าของพระอาทิตย์ แล้วพบว่าเทพอรุณมีผิวกายแดงกำโยกกายโยกเขย่งตามความพิการของกายแท้ จึงบอกความกับเทพอรุณในเรื่องการพนัน เป็นเหตุให้เทพอรุณพอใจเป็นอย่างยิ่ง

“ดี...และแล้วคำสาปของเราก็จักเป็นความจริง แม่ใจร้ายเยี่ยงนี้ย่อมต้องได้รับการตอบแทนที่สาสม ท่านรีบพ้นพิษใส่กายเราให้เป็นสิดำ ก่อนที่ท่านแม่และท่านป้าของเราจักมาพบเกิด”

ด้วยความเจ็บแค้นแต่หนเดิมบังตาให้เทพอรุณต้องการแก้แค้นแม่ของตนประกอบกับแรงคำสาปที่ทำให้คิดผิดทำร้ายมารดาของตนเสียอย่างไม่พอที่...

ดังนั้นเมื่อนางวินตาและนางกัทธูเหาะมาถึงที่พำนักของม้าพระอาทิตย์ก็พบว่าร่างกายม้าเป็นสีดำ นางวินตาเฝ้าเรียกหาลูกของตนให้ตอบคำ

“เทพอรุณลูกแม่ นี่กายเจ้าเป็นสีดำได้อย่างไร...เทพอรุณตอบคำแม่ด้วยเกิด”

เทพอรุณไม่ยอมตอบคำ มีหน้าซำยังเมินไม่ยอมมองหน้ามารดาด้วยความแค้นเคือง นางวินตาก็มีหน้าร่ำไห้ด้วยความเสียใจในใจนางนอกจากจะส่งสารลูกแล้วยังตำหนิตัวเองอย่างใหญ่หลวง จึงมิได้เคืองโกรธที่ลูกคนโตของตนทำทำไม่สนใจใยดีเช่นนี้...

“เออละ ๆ ก็เป็นอันว่า วินตาน้องรักจักต้องมาเป็นข้าทาสพี่ถึงห้าร้อยปี ไช้หรือไม่...ฮ่า ๆ ๆ”

เสียงหัวเราะของนางกัทธูสร้างความแค้นใจให้กับนางวินตา

เป็นอย่างมาก หากแต่วาจาที่ลั่นไปแล้วไม่สามารถเรียกคืนได้ จึงจำต้องรับใช้นางกัทธุและเทพนาคาตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา...

“ว่าอย่างไรเล่าจะ ข้าอยากทราบความว่าเหตุใดพวกเราถึงต้องมาเป็นข้ารับใช้ท่านป่ากัทธุเยี่ยงนี้เล่า?”

นางวินตาลูบศิระของลูกชายด้วยความเมตตาก่อนจะบอกเล่าถึงการพนันที่นางเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ เมื่อเทพสุบรรณทราบความจึงเกิดความสงสัยอย่างใหญ่หลวง...อีกทั้งคิดจะปลดเปลื้องภาระให้แก่ผู้อ่อนโยน เพราะนับกันตามฤทธิ์เดชแล้ว ตัวของเทพสุบรรณยังมีอิทธิฤทธิ์ที่ทรงมหิธานุภาพเสียยิ่งกว่าเทพนาคาหลายเท่าตัว...ความยิ่งใหญ่ของแสงแห่งเทพและฤทธิ์เดชเทียบเท่าได้กับพระอัคคีเลยทีเดียว

“ลูกจักไปถามเทพนาคาว่า มีหนทางใดบ้างที่จักชดเชยค่านั้นในครั้งนั้น อย่างไรก็ตามลูกก็มิยอมให้พวกเราต้องตกเป็นข้าทาสของท่านป่ากัทธุและเทพนาคาอีกเป็นอันขาด”

น้ำเสียงมุ่งมั่นนั้นจบลงด้วยกิริยาโผนแผ่นออกไปจากตำหนัก ร่างกายสง่างามกลายร่างเป็นสีทองเปล่งประกายไบน้าขาวไวดวงตามคมโตเป็นสีน้ำเงินเข้ม ปีกแข็งแรงงอกออกมาเป็นสีแดงเข้ม และจะงอยปากอันแข็งแรงบ่งบอกถึงชาติพันธุ์พญานกผู้ยิ่งใหญ่...

เมื่อเทพนาคาฟังจบความถึงคำถามที่เทพสุบรรณต้องการคำตอบก็ต้องหรีดาคุ่นคิด นางกัทธุก้มหน้าอมยิ้มกับดักของตัวเอง เมื่อได้ยินคำตอบของลูกชาย

“วิธีชดเชยอย่างนั้นหรือ? ง่ายมาก...เจ้าจักต้องไปเอาน้ำ-

อมฤตมาให้พวกเรา เมื่อเราได้รับผอบน้ำอมฤตแล้วไซ้ ก็จึกถือว่
คำพนันนั้นได้รับการชดเชยที่เหมาะสมแล้ว...”

คำตอบที่ได้ยินทำให้เทพสุบรรณขมวดคิ้วด้วยความหนักใจ
หากปากก็เอ่ยตอบรับ

“ตกลงตามนี้”

ว่าแล้วเทพสุบรรณก็โผนใจทะยานไปยังเขตของพระจันทร์
ซึ่งเป็นผู้รักษาน้ำอมฤตไว้ ในใจของเทพสุบรรณทราบว่สิ่งที่จะทำ
นั้นย่อมไม่เกินความสามารถของตนแต่อาจจะทำให้เกิดการสู้รบ
กันกับเหล่าเทวดาที่อารักษ์น้ำอมฤตอยู่จนเป็นเหตุให้เคืองใจกัน
เป็นแน่...แต่ความคิดนั้นก็ไม่ว่าจะหยุดการกระทำที่จะทำให้พระองค์
และมารดาหลุดพ้นจากคำสาปนี้ในการพนันได้

เมื่อล่วงเข้าเขตสำคัญก็ปรากฏเหล่าเทวดาที่ทราบข่าว มา
ช่วยกันต่อสู้ป้องกันน้ำอมฤต หากแต่ก็สู้พลังและฤทธิ์เดชของ
พญานกไม่ได้ อาวุธในกายคือเล็บ ปีก และจะงอยปากทรงอำนาจ
ที่สร้างความแสบร้อนให้กับคู่ต่อสู้อย่างมากมาย ปีกที่กระพือพาให้
ฝุ่นตลบจนแทบมองกันไม่เห็นตัว...เทพวายุช่วยพัดพาฝุ่นเพื่อให้
เห็นการต่อสู้ถนัดชัดตา ก็ทราบว่ฝ่ายเทวดาเป็นผู้เพลี่ยงพล้ำ

เมื่อเห็นว่าทางฝ่ายเทวดาเปิดทางให้ด้วยผู้ฤทธิ์เดชไม่ได้ร่าง
ปีกบินก็ก้าวเข้าไปในเขตของน้ำอมฤต และพบว่ารอบบริเวณนั้น
ถูกวางไว้ด้วยไฟกรดที่ร้อนแรงยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ จึงได้แปลงเป็น
ศิระษะนกถึง 8,100 หัว บินไปอมน้ำจากแม่น้ำทั้งหลายจนหมดทุก
หัว เพื่อเอามาดับไฟนั้นจนสำเร็จ

ครั้นพอเดินเข้าไปใกล้ก็พบว่ามิจักรหมุนวนรอบผอน้ำอ้อมฤต จึงแปลงกายเป็นนกตัวเล็กที่สุดเพื่อไปยกเอาน้ำอ้อมฤตออกมา หากแต่ก็เจอกับนาคสองตัวฟันพิษใส่จึงใช้กรงเล็บฉีกนาคออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยก่อนที่จะนำน้ำอ้อมฤตออกมาได้...

ขณะเดินทางกลับก็นึกสงสัยในการพนันของผู้เป็นมารดา ยิ่งนัก จึงได้บินขึ้นไปแอบดูกายของม้าเทพอรุณผู้เป็นพี่ ก็พบว่ากายสีแดงก่ำมีสีดำของพิษนาคกระจายไปทั่วร่างก็นึกรู้ถึงความเป็นไป และให้นึกแค้นใจเทพนาคเป็นอย่างยิ่ง...ครั้นจะเอาน้ำอ้อมฤตกลับไปไว้ที่เดิมก็ทำไม่ได้เนื่องจากได้ให้คำสัตย์กับเทพนาคไว้แล้ว

จึงได้แต่บินไปสู่ดินแดนทิพย์ด้วยความแค้นสุมใจ ระหว่างทางพบกับพระวิษณุซึ่งมาขัดขวางทำให้เกิดการต่อสู้กันยกใหญ่ หากแต่ไม่มีผู้ใดแพ้หรือชนะ เพราะต่างมีฤทธิ์เสมอกัน...

“ท่านช่างมีฤทธายิ่งใหญ่แน่ แม้ข้าเองก็ไม่สามารถเอาชนะท่านได้ ท่านเทพสุบรรณ เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าจึงรู้สึกพอใจในตัวท่านยิ่ง เพราะยากที่ผู้ใดจะมาประมือกับข้าได้ทัดเทียมกันเยี่ยงนี้”

จากการขัดขวางกลับกลายเป็นรู้สึกยกย่องเมื่อเห็นฝีมือซึ่งกันและกัน

“ถ้าเช่นนั้นเรามาเป็นสหายกันเถิด” เทพสุบรรณเองก็มีความนิยมยินดีในองค์พระวิษณุเช่นกัน

“เราจักให้พรท่าน ท่านจักสามารถอยู่เหนือเราได้ทุกเมื่อ” ด้วยเหตุนี้ธงประจำกายของพระวิษณุจึงได้เป็นรูปครุฑผู้ทรงอำนาจ

“เราก็จักให้พรท่านเช่นกัน เมื่อใดที่อยู่ในที่สมาคมเราจักยอมเป็นพาหนะของท่าน ให้ท่านได้อยู่เหนือเรา...”

จากนั้นมาเทพสุบรรณก็ได้เป็นพาหนะยามออกสมาคมของพระวิษณุ ด้วยความเคารพในตัวองค์พระวิษณุที่มีความเที่ยงธรรม อีกทั้งเป็นเทพผู้ใหญ่มากกว่าตน...

หลังจากนั้นองค์พระวิษณุจึงหลีกทางให้กับเทพสุบรรณ สายตาที่มองตามเต็มไปด้วยความชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อบินออกมาได้เพียงครู่ก็พบกับแสงวิรุฬฟาดออกมา แต่ก็กระพือปีกปิดจนทำให้อาวุธที่ลอบทำร้ายถึงกาลแตกหัก...หันไปมองก็พบกับกายสีเขียวสดใสของพระอินทร์ซึ่งมาขัดขวางการนำน้ำอมฤตไปเช่นกัน

“ข้าถูกอาวุธของท่านฟาดฟันแต่ไม่เกิดความเจ็บปวดแต่ประการใด หากเพราะข้าหนีถือในอาวุธของท่านรวมทั้งตัวท่าน ข้าจึงยอมให้ชนของข้าร่วงลงหนึ่งเส้น”

กล่าวจบก็บังคับให้ชนสีแดงเข้มเป็นประกายร่วงลงพื้น ก่อให้เกิดการสั่นสะเทือนไปทั่วพื้นโดยรอบ เมื่อพระอินทร์เห็นการกระทำที่ไว้น้ำท่านก็ทำให้รู้สึกชื่นชมและนิยมในตัวของท่านครุฑหนุ่มผู้นี้เป็นอย่างนัก

“ถ้าเช่นนั้นเราก็คือเป็นมิตรกันเถิด และท่านจงบอกมาเถิด ว่ากำลังของท่านมีมากมายเพียงใด”

“ได้...เรามาเป็นมิตรกัน ส่วนในเรื่องกำลังของเรานั้น อันความจริงแล้วข้าไม่ยากจักอวดตัว ข้าขอบอกเพียงว่า ชนเพียงเส้นเดียวของข้าก็สามารถยกโลกนี้ให้ลอยขึ้นได้ และตัวข้าก็สามารถนำพาสามโลกไปในทิศทางใดก็ได้”

พระอินทร์ได้ยืงดั่งนั้นก็ยังชื่นชมในพลังอำนาจมากมาย
ของเทพสุบรรณ จึงได้กล่าวเกลี้ยกล่อมให้เทพสุบรรณยอมคืนน้ำ-
อมฤตให้

“ในเมื่อท่านมีพลังกำลังถึงเพียงนั้นแล้ว น้ำอมฤตก็คงไม่
จำเป็นสำหรับท่าน หากท่านจักนำไปให้เทพนาคาแล้วไซ้ ตามวิสัย
ของพวกนาคาย่อมคิดไม่ดีกับพวกเราเป็นแน่ จึงอยากให้ท่านคืน
น้ำอมฤตนั้นให้เราด้วยเถิด”

เทพสุบรรณก้มหน้าครุ่นคิด ก่อนจะแหย่มิให้อย่างเจ้าเล่ห์
น่าเอ็นดู

“ด้วยคำสัตย์ของข้าคงไม่อาจทำตามที่ท่านร้องขอได้ หาก
แต่ข้าเพียงสัญญาว่าจักนำผอบน้ำอมฤตไปให้ มิได้สัญญาว่าจักให้
เทพนาคาดื่มกินแต่อย่างใดเมื่อข้าได้ผอบน้ำอมฤตให้กับเทพนาคา
แล้ว นอกนั้นก็นอกเหนือจากคำสัญญา ท่านจักไปแย่งกลับคืนหรือ
จะทำเยี่ยงใดก็สุดแท้แต่ท่าน...”

พระอินทร์หวัระเสียงดังสนั่นก่อนจะจับมือกับเทพสุบรรณ
อย่างพึงพอใจ...

“ข้าขอให้พรท่านข้อหนึ่ง สุดแท้แต่ท่านจักขอ...” พระอินทร์
เอ่ยขึ้นด้วยความนิยมยินดีในตัวของเทพสุบรรณ

เทพสุบรรณขบกรามแน่นด้วยความเคืองแค้นเทพนาคา ก่อน
ที่จะร้องขอพร

“เราขอให้นาคเป็นอาหารของครุฑ ครุฑจักสามารถฉีกกินได้
โดยง่าย”

พระอินทร์พยักหน้าให้พรตามคำขอนั้น...จากนั้นเทพสุบรรณก็บินไปยังแดนบาดาลของนาค พร้อมทั้งวางผอบน้ำอมฤตไว้ตรงหน้า โดยมีเหล่าเทวดาลอบเข้ามาสังเกตการณ์โดยที่เทพนาคาไม่ได้รับรู้แต่อย่างใด

ทันทีที่เห็นผอบน้ำอมฤตก็ต้องหัวเราะว่าด้วยความพึงพอใจก่อนที่จะยินยอมคืนสัญญาทาสของนางวินตาและเทพสุบรรณ จากนั้นจึงรอให้เทพสุบรรณเดินลับตาไปพร้อมสัญญาทาสที่ถูกฉีกขาด สายตาที่มองผอบน้ำอมฤตมีแววอึมเอยเป็นอย่างยิ่ง จึงได้เคลื่อนกายไปพร้อมกับเหล่าบริวารเพื่อไปขัดสีฉวีวรรณ เตรียมแบ่งปันกันดื่มกินน้ำอมฤต...

เพราะความประมาทอีกทั้งความปิติยินดีทำให้เผอเรอจนพระอินทร์สามารถฉกน้ำอมฤตกลับคืนไปสวรรค์ได้ ทั้งให้เทพนาคาฮึดฮัดและแค้นเคืองเมื่อบริวารที่บาดเจ็บจากแรงสู้รบกับพระอินทร์มารายงานว่าพระอินทร์ได้มาแย่งชิงน้ำอมฤตกลับคืนไปแล้ว ครั้นจะติดตามไปเอากลับมาก็ทราบวาฤทธิเดชตนสู้พระอินทร์ไม่ได้อย่างแน่นอน รังแต่จะหาเรื่องเจ็บตัวเสียเปล่า ๆ

จากนั้นมาด้วยแรงคำให้พรของพระอินทร์ก็เปรียบประดุจคำสาปของเหล่านาค เหล่าครุฑในป่าหิมพานต์จึงสามารถฉีกกินเหล่านาคได้ทุกเมื่อที่ได้เจอ...โดยรับรู้เพียงว่าเทพครุฑผู้เป็นใหญ่ของตนได้รับพรมมาเช่นนั้น อีกทั้งทราบถึงความเจ็บแค้นที่มีต่อนาค จึงยิ่งฉีกกินด้วยความสาสมใจเป็นอย่างยิ่งเสมอมา...

ห้าพันปีสวรรค์ผ่านไปความสงบสุขของป่าหิมพานต์กลับต้อง

จบสิ้นเพราะคำพรหรือคำสาปก็ยากที่จะกล่าวอ้างได้ของพระอินทร์ที่มอบให้กับเทพสุบรรณในครั้งกระโน้น มีเพียงความเจ็บแค้นของพลเมืองทั้งฝ่ายครุฑและฝ่ายนาคที่จำเพาะเจาะจงว่าดินแดนต้องมาเชื่อมติดกันโดยมีมหาสีหันทรงเป็นที่ทำมาหากิน บางคราวครุฑก็สามารถฉีกกินนาคได้อย่างสบายใจ แต่ในบางครั้งฝ่ายครุฑก็ต้องเสียทีเมื่อถูกพ่นพิษใส่ตา หรือไม่นานเจ้าเล่ห์บางตนก็เอาตัวมาล่อโดยการกินหินหนัก ๆ เข้าไปเพื่อหลอกล่อให้ครุฑต้องจมน้ำตาย...

ดินแดนป่าหิมพานต์เชื่อมต่อกับแดนบาดาล ณ เมืองนาคา โดยมีกระเจดีย์ต้องห้ามเป็นทางเชื่อม หากแต่เหล่านาคทำเพียงบวงสรวงส่งครุฑที่ตนจับได้ข้ามผ่านสู่ดินแดนบาดาลไปบูชาเทพนาคา...

ส่วนในเมืองครุฑก็เช่นกัน มีกระเจดีย์ต้องห้ามที่เป็นทางเชื่อมต่อไปยังวิมานฉิมพลีของเทพสุบรรณ และได้ทำการบวงสรวงโดยการส่งนาคที่จับได้ข้ามผ่านไปสู่วิมานฉิมพลีเพื่อบูชาเทพสุบรรณ

ความเจ็บปวดของทั้งสองเผ่าพันธุ์ทำให้เกิดการบวงสรวงเทพอื่น ๆ ที่ยิ่งใหญ่เพื่อดับทุกข์ในครั้งนี้หากก็ไร้ผล จวบจนเรื่องนี้รู้ไปถึงพระอินทร์ สร้างความลำบากใจให้แก่ท่านเป็นอย่างมากเพราะเป็นผู้ให้พรนั่นเอง จึงได้ปรึกษาหารือกับพระจันทร์ผู้ปกครองน่าน้ำอมฤต

“ข้าเห็นว่า...ควรจักต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อคลี่คลายเรื่องเหล่านี้ มิเช่นนั้นครุฑกับนาคในป่าหิมพานต์รบกันทีไร จักต้องสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นที่อยู่ในป่าหิมพานต์จนมิเป็นอันทำสิ่งใด...อิทธิฤทธิ์ก็ใช่ว่าจะด้อยไปกว่ากัน ถึงจักเทียบกับเทพสุบรรณไม่ได้

แม้เพียงกระผีกเดียวแต่ก็สร้างความเสียหายอย่างมากมาย”

พระจันทร์ครุ่นคิดก่อนจะแหม้มอย่างเจ้าเล่ห์และยินดี

“ทราบมาว่าเทพสุบรรณยังมีชยาเป็นตัวแทนตนใช่หรือไม่?”

“ใช่...ท่านคิดจักทำเยี่ยงใด?”

“คนเราก็ค่อนโยนได้ก็ต่อเมื่อมีความรัก...ฮ่า ๆ ๆ หากข้าสามารถทำให้เกิดความรักระหว่างสองเผ่าพันธุ์ได้มีแนวโน้มว่าอาจเกิดการคลี่คลายในเรื่องนี้ได้อย่างไรเล่าท่านอินทร์” ว่าแล้วก็ไม่ฟังเสียงใด ๆ รีบรุดไปที่เมืองนาคเพื่อมองหาผู้ที่เหมาะสม

แงสีขาวนวลที่เปล่งออกมาจากถ้ำโกลัมมหาสีทันดรทำให้พระจันทร์ชะงักก่อนที่จะชะงักหน้าเข้าไปดูข้างใน ก็พบว่าเป็นร่างนั่งน้อยบอบบางของเชื้อสายนาคาตนหนึ่ง ร่างกายสลบไปมาระหว่างร่างมนุษย์ที่น่าเอ็นดูกับร่างนาคที่มีเกล็ดขาวนวลตา แสดงถึงการบำเพ็ญเพียรด้วยศิวที่สูงส่ง เมื่อเพ่งมองไปก็ทราบได้ว่าเป็นน้องสาวคนสุดท้องของนาเคนทร์นาคราช ผู้เป็นราชาครองเมืองนาคอยู่ในขณะนี้ซึ่งมีนามว่ากุนทลาจึงได้ส่งเสียงอ้อแอ้คล้ายทารกน้อยทำให้ร่างนั้นเปิดเปลือกตาขึ้นมาจนเห็นแก้วตาแดงก่ำสดใสอยู่ในดวงตากลมโต ร่างบางหันซ้ายขวาพลางขมวดคิ้วอย่างฉงนก่อนจะเอื้อมกรายออกมานอกถ้ำเพื่อหาแหล่งของเสียง ยิ่งเดินเท่าไรก็ยิ่งห่างจากปากถ้ำเท่านั้น จนมาถึงริมทะเลก็ต้องหมุนซ้ายขวาวอย่างสงสัยพร้อมกับกวาดตาดันหาเสียงที่เริ่มขาดหายไป...

พระจันทร์หายวับไปยังวิมานฉิมพลี พลังส่งเสียงอ้อแอ้ของทารกน้อยเช่นเดิม ส่งผลให้เทพสุบรรณนึกแปลกใจพร้อมกับเดิน

ออกมาจากวิมานเพื่อค้นหาต้นเสียง...เสียงนั้นนำพามาจนถึงเขตป่าหิมพานต์ ณ ริมทะเล จึงเห็นร่างนาคสีขาวนวลกำลังเลื้อยไปมา คล้ายหาสิ่งใดอยู่จึงเกิดอาการอยากข่มตามแรงเค้นเดิมจึงได้ไต่บันเข้าจิกกลางลำตัวของกุนทลลา สร้างความเจ็บปวดให้นางนาคน้อยอย่างสุดแสน...

เพียงทรงเลียบจิกลงไปก็รู้สึกร้อนรุ่มราวไฟลนขาจึงปล่อยร่างนาคน้อยลงอย่างตกใจ มิใช่ด้วยความเจ็บปวด เพราะแรงร้อนรุ่มเพียงเล็กน้อยก็สามารถสร้างความเจ็บปวดให้แก่เทพสุบรรณแต่อย่างใด

ร่างนาคนั้นกลายเป็นหญิงงามกึ่งวิ้งกึ่งเดินโซเซไปในทิศทางของถ้ำสถานที่บำเพ็ญเพียร...ทำให้เทพสุบรรณต้องกลายร่างเป็นชายหนุ่มผู้สง่างามวิ้งตามไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น พระจันทร์ได้ทิจึงแสงศรดอกบัวแก้วสีชมพูใสผ่านร่างเทพสุบรรณทะลุไปยังร่างของกุนทลลา...ทำให้ร่างทั้งสองชะงักอยู่ชั่วครู่

ดวงตากลมโตสีแดงมีแววหวานนั้นเหลือवलับมามองร่างของเทพครุฑจำแลงด้วยความงวยงปนหวาดกลัว ก่อนที่จะหันหน้ากลับเข้าถ้ำไป...เลี้ยวหน้าหวานแฉล้มที่หันมาคล้ายตัดพ้อนั้นทำให้หัวใจหวัดใจของเทพสุบรรณสั่นคลอนอย่างประหลาด พลังวิ้งตามเข้าไปในถ้ำที่มีประกายมุกสะท้อนแสงไปมาด้วยความรวดเร็วตามที่หัวใจเรียกร้อง...

ตอนที่ 2

กำเนิดชัลลุธรี

ร่างน้อยในชุดแต่งกายตามเผ่าพันธุ์เซลลาไปซบแท่นหินอันเป็นที่นั่งบำเพ็ญเพียรพลันได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งเข้ามาหา ครั้นจะลุกขึ้นเพื่อหลบซ่อนก็ต้องทรุดลงที่เดิมด้วยว่าหมดแรง...มือเรียวบางทั้งสองข้างกุมท่อนแขนที่มีเลือดหลังออกมามีใช้น้อย...หยดเลือดที่ตกต้องพื้นทรายทองในถ้ำเริ่มจับตัวกันจนเป็นทับทิมน้ำงามดวงตากลมโตสีแดงใสเหลือบมองไปยังทางเข้าถ้ำด้วยความหวาดกลัวราวกับว่าผู้ที่ย่างเท้าเข้ามาปรากฏมาจากดวงอาทิตย์ แสงสว่างสีทองเปื้อนหลังขับให้ร่างสูงใหญ่ดูทะมึนน่ากลัวยิ่งขึ้น ร่างน้อยกระดกถอยหวังซอกแท่นหินเป็นที่พึ่ง

ประกายสีขาวของไข่มุกเม็ดโตที่ฝังอยู่เป็นระยะบนผนังถ้ำคล้ายมุกวิเศษที่ให้แสงนวลตาในพื้นที่เล็ก ๆ ดวงตาสีน้ำเงินเข้มเพ่งมองร่างบางที่คุ้ยคว้ากับต้องการที่จะชำแรกแทรกตัวผ่านร่องหินมีอาการสันเทาอย่างเห็นได้ชัด

ดวงตาคมเข้มมองร่างที่อยู่ในชุดแห่งเผ่าพันธุ์อย่างสนใจ...ผิวพรรณขาวนวลตานั่นสวมใส่ผ้านุ่งเลื่อมประกายสีเขียวเข้ม

คาดรัดอกด้วยผ้าสีทองแวววาว ข้อมือข้อเท้ารัดและกรองคอล้วน
วมใส่ด้วยแผ่นทองคำลายกนก ต้นแขนและรัดเกล้าเป็นทองคำ
รูปงูแสดงถึงชาติพันธุ์แห่งนาคาแม้จะงดงาม แต่เมื่อมองระลึไปถึง
ดวงตากลมโตสีแดงโสดงามกลับเห็นเพียงความหวาดกลัว พลันให้
รู้ กว่นาร่างน้อยนั้นยิ่งนัก...

“เจ้าเป็นเผื่อนาคา เหตุใดจึงมีเนื้อตัวร้อนรุ่มเมื่อเราสัมผัส?”
แว่เสียงทู่กั้วานถามไถ่ด้วยความสงสัย หากร่างบางนั้นได้แต่
คุคุไม่ยอมเอ่ยคำ

เทพสุบรรณสาวเท้าเข้าไปใกล้พลงยื่นมือเพื่อแตะร่างนั้น
อีกครั้ง ความร้อนบางเบาแผ่ออกมาจากร่างเปล่งของนาคน้อย
คราวนี้เทพสุบรรณไม่ได้ละมือออกแต่อย่างใด กุณทลาเองกลับ
ะดุ้งด้วยความเจ็บปวด

“ท่านเป็นครุฑ แต่ต้องตัวข้าได้อย่างไร?” เสียงแหลมใส
ไถ่ถามด้วยความแปลกใจระคนเจ็บปวดหวาดกลัว

“แล้วเหตุใดเราก็จักแตะตัวเจ้าไม่ได้ นางนาคน้อย?”

“ข้าบำเพ็ญเพียรมาสักร้อยกว่าปีจนเกล็ดเป็นสีขาว ครุฑ
ธรรมดาจะไม่สามารถแตะต้องตัวข้าได้เลย...แต่ทำไมท่านถึงได้
ทำให้ข้าบาดเจ็บได้ ได้โปรดอย่าแตะต้องตัวข้าอีกเลย ข้าปวดแสบ
ปวดร้อนไปหมดแล้ว”

เสียงนั้นวิงวอนด้วยหยาดน้ำที่คลอตา...ท่าทีที่เจ็บปวดทำให้
เทพสุบรรณหลับตากล่าวคำสัจย์พร้อมเป่ามนต์

“บัดนี้สัมผัสแห่งเราก็จักไม่มีวันทำร้ายเจ้าอีกแล้ว”

ลมที่เป่าออกมาสร้างความรู้สึกระบายให้กับนางนาคน้อย

มืออ่อนที่สัมผัสก็ไม่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดเช่นเดิม ร่างสูงใหญ่พุง
 ร่างบางขึ้นนั่งบนแท่นหินพลางสำรวจบาดแผลให้อย่างเอาใจใส่
 ก่อนที่สายตาสองคู่จะสบตากัน นางนาคน้อยสะเทือนอายอย่าง
 แปลกประหลาด ตัวนางนั้นถือศีลบำเพ็ญเพียรอยู่เป็นนานไม่เคย
 ใสใจในกิเลสใด ๆ ทั้งสิ้น จวบจนได้พบกับชายร่างสูงใหญ่ที่มีชาติ-
 พันธุ์เป็นครุฑตนนี้

ตัวของเทพสุบรรณก็เช่นกัน...ไม่เคยเกิดความหลงใหลใน
 ตัวหญิงใด แม้แต่นางอัปสรที่งามแสนงามและเป็นสาธารณะ ก็มี
 อาจสันคลอนจิตใจให้หวั่นไหวได้ถึงเพียงนี้ ความรู้สึกต้องการที่
 จะเสพสมพุงสูงขึ้นจนแทบจะทานทนไม่ได้...ดวงตาที่เคยเคร่งขรึม
 เป็นนิจกลับทอแวววาวน ปากที่ทอมนต์คลายความเจ็บปวดและ
 ลมที่เป่าบาดแผลพ่นออกมาเป็นละอองทองเพียงผ่านวูบ...แผลที่
 ดูกว้างกลับปิดสนิทและหายไปที่สุดในที่สุด แม้แต่คราบเลือดก็จางหาย
 ไปด้วย...ปากอ่อนแนบเนื้อนวลที่เคยเป็นบาดแผลอย่างหลงใหล
 ก่อนที่จะจูบระไลถึงชอกคอบอบบาง...

กฤททลาแม่ในใจจะอ้ออึ้งไปด้วยคำห้ามแต่ก็ไม่สามารถปริปาก
 ออกมาได้...ด้วยว่าความรู้สึกก็ไม่ได้ห่างไกลกันกับเทพสุบรรณ...
 แง่มุกขาวพร่างพราวดูพราเลือนร่างสองร่างกอดกระหวัดเกี่ยวพัน
 บางคราจำแดงถึงรูปลักษณ์แห่งเผ่าพันธุ์ บางครากลับกลายเป็น
 สาวน้อยร่างบางและมานพหนุ่ม...

นอกถ้าพระจันทร์ปิดปากหัวเราะด้วยความภูมิใจ ก่อนจะเหาะ
 กลับไปยังเขตแดนสวรรค์เพื่อรายงานแก่พระอินทร์ โดยมีได้ล่วงรู้
 เลยว่าสิ่งใด ๆ ที่คาดคิดไม่ได้เป็นอย่างที่คิดเสมอไป...

ครที่แผลงออกไปเป็นเพียงอิทธิฤทธิ์แห่งความหลงใหลชั่ววูบ
หาใช่ความรักอันแท้จริงดังศรของพระกามเทพ หากนำไปใช้ลักลุก
เมียของผู้อื่นชั่วคราวเพื่อสนองความต้องการของตนก็พอทำได้
ดังที่พระจันทร์เคยกระทำบ่อยครั้ง จนเป็นเหตุให้เกิดการสู้รบ แบ่ง
ฝักฝ่ายกันในแดนสวรรค์ เมื่อคราวที่พระจันทร์ลอบไปแผลงศรนี้
กับนางดาราศา พระชายาของพระพฤษหัทธ จนนให้กำเนิดบุตรลับคือ
พระพฤษ ครั้งนี้ก็เช่นกันพระจันทร์ได้สร้างเรื่องยุ่งยากมากมายอย่าง
ที่ตนไม่นึกไม่ฝันมาก่อนเลยด้วยซ้ำ...

หลังพายุอารมณ์แห่งความรัญจวนพัดผ่านไป รื้อรอยความ
ซ้ำปรากฏตามผิวงำหนดของกุนทลาคา เป็นความสุขที่อยู่ท่ามกลาง
ความเจ็บปวด แต่เมื่อเวลานั้นรับรู้ได้เพียงรสแห่งรัก เทพสุบรรณเป่า
ละอองทองไปทูลรอยซ้ำ ก่อนจะประทับร่างบางไว้กับอกด้วยความ
อึดเมออย่างสุดแสน...ปากก็กล่าวคำพร่ำรักด้วยแรงอารมณ์ในใจ

“นางนาคน้อย เราจักกล่าวคำตอบแก่เจ้าว่าเหตุใดเราถึงได้
ไม่เจ็บปวดเมื่อแตะต้องเนื้อตัวเจ้า ทั้งนี้เพราะเราคือเทพสุบรรณผู้
เป็นใหญ่เหนือครุฑทั้งมวล เจ้าช่างสร้างความหฤหรรษ์ให้เราอย่าง
มากมายเกินสิ่งใดมาเปรียบเทียบ ไปอยู่กับเราที่วิมานฉิมพลีเถิด”

คำบอกเล่าและชักชวนของเทพสุบรรณสร้างความตกใจให้
กับนางกุนทลามาก ก่อนจะนิ่งอึ้งไป

“ว่าอย่างไรเล่า...ไปกันเดี๋ยวนี้เถิด” กล่าวจบเทพสุบรรณก็
อุ้มร่างบางขึ้นมาเพื่อจะเหาะพาไปยังวิมานฉิมพลี แต่กลับต้อง
ชะงักงัน

“ข้าก่อนเกิดท่านเทพสุบรรณผู้ยิ่งใหญ่ ตัวข้านี้ชื่อกุนทลา เป็นน้องสาวของนาเคนทร์นาคราช ราชผู้เป็นเจ้าของเมืองนาค อยู่ตอนนี้ หากจะไปกับท่าน จักต้องไปกล่าวคำอำลาพี่ชายผู้เป็น เจ้าเหนือหัวก่อน และข้าก็ไม่มั่นใจว่าหากพี่ของข้ารู้ว่า ชายที่ข้า จักไปอยู่กับนั้นเป็นครุฑผู้ซึ่งผลาญเผ่าพันธุ์นาคจนแทบตัวดิน สิ้นพันธุ์แล้วไซ้ อาจจักขัดเคืองใจเป็นอย่างมาก...”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าจักให้เราทำเยี่ยงใด...ไปขอเจ้ากับพี่ชายเจ้า หรือ?” ศิระะเล็ก ๆ ที่รัดเกล้าด้วยมงกุฎทองรูปงูส่ายไปมาเล็กน้อย

“คืนวันเพ็ญท่านค่อยมารับข้าได้หรือไม่ หลังจากพี่ข้าบอก กล่าวรำลาพี่ชายและพี่สาวข้าแล้ว ข้าจักมารอท่านที่นี้...ขอให้ท่าน จำแลงตัวมาในร่างมนุษย์เผื่อว่าพี่ชายและพี่สาวข้าจักตามมาดู เพราะข้าคงบอกความจริงแก่พี่ ๆ ของข้ามิได้ และข้าก็มีอาชโงกหา ได้เช่นกัน...ข้าจักบอกพี่ ๆ ของข้าเพียงว่าข้าพบคู่ที่จักอยู่กับแล้ว เพียงเท่านั้น”

แม้จะไม่ค่อยเห็นด้วยนักแต่ก็จำต้องวางร่างบางนั้นลงกับ พื้นทรายสีทองของถ้ำไข่มุก พลันเปลี่ยนร่างเป็นชาติพันธุ์ครุฑที่ เปล่งแสงรัศมีแห่งเทพ ปีกสีแดงเข้มที่กางออกทำการสลัดขนจน ร่วงหล่นมากระพือพื้นถ้ำ สร้างความสั่นสะเทือนไปทั่วถ้ำ ก่อนที่ จะก้มลงเก็บขนที่เป็นประกายสีแดงเลื่อมพรณรายนั้นขึ้นมาเสก เป็นเส้นป่านสร้อยงดงาม และจับเอาหยดเลือดของกุนทลาที่ บัดนี้กลายเป็นทับทิมน้ำงามขึ้นมาเสกเป็นจี้อย่างลงตัว ก่อนจะ สวมใส่ให้กับนางนาคน้อยที่ตนพึงใจเพื่อมันหมาย...ด้วยรู้ว่าขน เพียงเส้นเดียวนี้ก็สามารถแบกโลกสร้างพลังอำนาจปกป้องตัวผู้สวม

ไว้ได้เป็นอย่างดีประดุจเทพสุบรรณมาเองเลยทีเดียว

หลังจากกอดจูบรำลา ร่างสูงใหญ่ก็บินลับไปด้วยกำลังแห่งเทพครุฑผู้มากด้วยอานุภาพ...ทิ้งให้กุนทลาเหม่อมองไปทั้งสุขและทุกข์คละเคล้ากันไป...

เมื่อเทพสุบรรณเหาะมาถึงวิมานฉิมพลี มนต์แห่งศรบัวแก้วของพระจันทร์ก็เสื่อมคลายและสูญสลายไปในพริบตา ความรู้สึกที่มีต่อนางนาคน้อยจึงคล้ายกับฝันไปและลืมเลือนไปสิ้น จวบจนวันเพ็ญก็ได้รับการเชิญจากพระอินทร์เพื่อไปประชุมสังสรรค์ในสมาคมสวรรค์ซึ่งกินเวลาถึง 7 ชั่วโมงสวรรค์ หรือ 3 ปี 1 เดือน 15 วันของปาลิหมพานต์ และเท่ากับ 29 ปี 2 เดือนของโลกมนุษย์...โดยไม่ได้อำลักรึเลยว่ามิไยใครคนหนึ่งรอคอยอยู่อย่างทุกข์ทรมาน...

หลังจากที่นางกุนทลาบอกกล่าวรำลากับนาเคนทรราชา และกฤติกาผู้เป็นพี่ชายและพี่สาว ก็มานั่งรอในถ้ำไข่มุกจนผ่านพ้นวันเพ็ญ นางได้แต่รอแล้วรอเล่าชะเง้อมองท้องฟ้าที่ปราศจากชายผู้เป็นที่รักแต่อย่างใด พี่ชายและพี่สาวก็ผลัดเปลี่ยนกันมาคอยแอบดูด้วยความสงสัยใคร่รู้ หากแต่ไม่มีวี่แววของชายหนุ่มตามที่น้องสาวบอกขออนุญาตไว้...มีเพียงน้องสาวที่นับวันต้องระทมทุกข์เหม่อคอยราวกับไม่มีวันจบสิ้น...

“แปลกจริงเพคะท่านพี่ น้องกุนทลาทำลับ ๆ ล่อ ๆ พิกุลครั้นน้องถามว่าชายผู้นั้นเป็นใครก็ไม่ยอมบอก...บอกเพียงว่าแล้วจะทราบเองเมื่อชายผู้นั้นปรากฏ แต่น้องก็ไม่เห็นวี่แววว่าชายที่ไหนจักมา...มีเพียงน้องกุนทลาที่เหม่อมองเฝ้าคอย...หรือว่าน้อง

กฤษณาลาจักถูกหลอกเพคะ?”

“พี่ก็สงสัยเช่นกัน...คงต้องรอดูต่อไป” นาเคนทร์ราชาพูดอย่างใจเย็น ด้วยรู้ว่ากฤติกาเป็นผู้ที่มีอารมณ์ร่อนแรงยิ่งนัก เกรงว่าจะอดรันทนไม่ได้จนถึงกับไปบีบเค้นเอาความจริงจากน้องสาวผู้อ่อนโยนอย่างกฤษณา

ผ่านไป 7 วันกฤษณาารู้ถึงความผิดแผกไปของร่างกาย ก็ทราบว่บัดนี้ได้มีเชื้อสายของเทพสุบรรณกำเนิดขึ้นในครรภ์ของตนแล้ว ก็ยิ่งรันทดใจเมื่อไม่เห็นแม้แต่เงาของเทพสุบรรณ เวลาผ่านไปเพียง 3 เดือนก็ครบกำหนดกำเนิด...บังเกิดท้องฟ้ามืดครึ้มไปทั่วป่าหิมพานต์ทั้ง ๆ ที่เป็นเพลากลางวัน สร้างความแตกตื่นให้กับอมมนุษย์และมนุษย์ทั้งเทพที่อาศัยอยู่ในป่า แม้แต่มนุษย์วิเศษเช่นผู้บำเพ็ญเพียรเป็นฤๅษีที่แก่กล้าก็ยังไม่สามารถคาดเดาถึงการเกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ได้เลย...

คลื่นลมในมหาสีทันดรซัดสาดอย่างรุนแรง แสงวิรุฬพาดผ่านทั่วแนวฟ้าอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน...มีเพียงเทพผู้ใหญ่ที่สังสรรค์อยู่ในสมาคมสวรรค์เท่านั้นที่ไม่รับรู้ถึงเหตุการณ์ในครั้งนี้ แม้แต่ในโลกมนุษย์ก็มีลมฝนพัดกระหน่ำอยู่ถึงสามวันสามคืน ไม่เว้นแม้แต่เขตทะเลทราย

ความเจ็บปวดบีบรัดกลางลำตัวจนแทบแตกเป็นเสี่ยง ๆ ทำให้กฤษณาต้องโอดโอยเสียงดังอย่างกลั่นไม่อยู่ กฤติกาเองเหตุการณ์รอบถ้ำไข่มุกอย่างงวยงงก่อนจะยอมเข้าถ้ำซึ่งเป็นที่พำนักของน้องสาวตั้งแต่วันที่รำลามาจนถึงวันนี้...เมื่อมองเข้าไปในถ้ำก็ต้องตื่นตะลึง เมื่อพบว่าน้องสาวกำลังกุมท้องโอดโอย

เดินผ่านไปมาในร่างมนุษย์ ก็รับรู้ได้ว่าน้องสาวกำลังจะให้กำเนิด
จึงยิ่งแปลกใจหนักขึ้นไปอีก...

ด้วยว่าหากเป็นปกติของชาติพันธุ์นาคาเมื่อจะกำเนิดบุตร
ร่างจะกลับคืนเป็นนาคตามเผ่าพันธุ์โดยอัตโนมัติ แต่คุณทาลกลับ
มีร่างเป็นมนุษย์และไม่มีวีแววของการเป็นนาคแต่อย่างใด...เพียง
ครู่เดียวลมฝนฟ้ามีดครึ้มก็กลับกลายเป็นปกติพร้อมกับเสียงแผด
ร้องของทารกน้อยเพศหญิง ที่อยู่ในร่างของมนุษย์แทนที่จะเป็น
ฟองไขอย่างชาวนาคาทั่วไป...

นาเคนทร์ราชาไฟว์เข้ามาในถ้ำด้วยความเป็นห่วงน้องสาว
คนสุดท้องเมื่อเห็นลมฝนแปลกประหลาดพัดผ่านมา ก็ต้องชะงัก
และตื่นตะลึงไม่พักฤติกา เมื่อได้เห็นร่างน้อยของทารกที่มีปีกสี
แดงเข้มเลื้อมพรรณรายงอกออกมาทางสะบักหลัง แสงสีทองเปล่ง
ประกายจากร่างเล็ก ๆ ที่ร่ำร้องพลางดิ้นกระเด่วอยู่ในอ้อมอกของ
มารดา...บนศีรษะเล็ก ๆ ประดับด้วยรัตเกล้ารูปงูที่เปล่งประกาย
สีทองเหลือบรุ้ง ก่อนที่จะจางหายไปกลายเป็นเด็กทารกธรรมดา
พร้อมกับดูดน้ำนมจากอกของมารดาอย่างหิวโหย...

ท้องฟ้าภายนอกสว่างจ้ากลับคืนสู่ปกติ แต่ภายในถ้ำกลับ
คุกรุ่นด้วยความโกรธแค้นระคนงวยงง

“นี่คุณทาล...เจ้าทำอะไรลงไป ชายหนุ่มที่เจ้าบอกคือชาติ-
พันธุ์ครุฑใช่หรือไม่ ลูกเจ้าถึงได้มีปีกราวนกหัวเข้เช่นนั้น” เสียงกฤติกา
เกรี้ยวกราด ร่างกลายเป็นนาคสีเขียวอ่อน ดวงตาแดงก่ำมีแวว
โกรธซึ่ง

คุณทาลแม้ตกใจแต่ก็ปะปนไปด้วยความปลื้มเปรมที่ได้รับ

ความรู้สึกของมารดาที่มีต่อบุตรีตัวจ้อย...ดวงตากลมโตมีสีม่วงเข้มปากแดงเป็นกระจับน้อย ๆ จมูกนิด ๆ นั้นชวนให้ผู้พบเห็นรู้สึกเอื้อเอ็นดู ผิวพรรณมีสีเหลืองทองดังผู้เป็นพ่อ...สายตาที่มองพี่สาวจึงมีแววลูแก่โทษ

“ใช่แล้วเพคะ พ่อของลูกน้องเป็นครุฑที่มีมหิทธานุภาพยิ่งใหญ่ เป็น...”

“หุบปากของเจ้าเสีย คุณทูลา เจ้ามันช่างออกนอกกลุ่มนอกทางได้ถึงเพียงนี้เสียหรือ” กฤติกาขู่พ่อ ๆ ตั้งท่าจะแย่งร่างจ้อยของทารกน้อยมากัดทำลายแต่คุณทูลาหลบเลี่ยงได้ทัน พลางวิ่งออกนอกถ้ำ

“หยุดก่อนกฤติกา เจ้าจะใจร้อนมากไปแล้ว นั้นน้องสาวของพวกเขาอะ”

“น้องรู้เพคะ...แต่เด็กทารกนั้นเป็นลูกของศัตรูนะเพคะ น้องยอมไม่ได้!!”

นาเคนทร์ราชาตรงเข้ารัดร่างของน้องสาวคนรองไว้เพื่อให้สงบอารมณ์ แต่กฤติกาเสกบ่วงบาสนาคามาไว้ในมือพลางฟาดไปทางคุณทูลาด้วยแรงโมโห...ทรายสีทองเป็นประกายกระจายทั่วทุกทิศทางเมื่อได้รับการฟาดฟันจากบ่วงบาสนาคาซึ่งใช้เพื่อจับครุฑไปบูชาัญญโดยเฉพาะ อาณาภพนอกจากจะทำลายครุฑแล้วยังทำลายนาคาด้วยกันได้อีกด้วย

คุณทูลาเซเลลาไปตามแรงฟาดแต่ไม่เกิดอาการเจ็บปวดแม้แต่่น้อยด้วยว่าบนคอยังสวมใส่สร้อยสุบรรณป้องกันอยู่เมื่อนหันกลับไปทางพี่สาวก็เห็นวากำลังร้ายมนต์ฟาดบ่วงบาสนาคาก็ต้อง

เดินถอยหลังหนีพลางมองด้วยสายตาวิงวอนร้องขอ...ดวงตากลมโต
สีม่วงของทารกน้อยเพ่งมองร่างนาคสีเขียวอ่อนของผู้มีศักดิ์เป็นป้า
ด้วยแวตาทิไร่เคียงสา พลางร้องไห้จ้าด้วยความหวาดกลัว...ทำให้
กุนทลาค้องตืดสนใจทำอะไรบางอย่าง มือบางรีบถอดสร้อยสวม
ให้ลูกน้อย ก่อนจะหันกลับไปยังมหาสีทันดร แล้วร่ายมนต์ป้องกัน
คุ้มครองลูกน้อยเพื่อเป็นเกราะคลุมทั่วร่าง และตะโกนก้องมหาสี-
ทันดร

“เทพแห่งมหาสีทันดร ข้าขอฝากชลัญญรี ลูกน้อยของข้าไว้
กับท่านด้วยเถิด” กล่าวจบก็โยนทารกน้อยชลัญญรีไปกลางมหาสีทันดร
อย่างสุดกำลัง และไม่ทันจะระวังบ่วงบาดนาคาที่พัดพินมาจึงกระอัก
เลือดออกมาสาธทั่วพื้นทรายทอง...กฤติกาชูดวงแก้วที่ได้จากเทพ
นาคาผู้ที่ตนเคารพ พร้อมกล่าวสาปแช่งเสียงกังวาน

“ข้าแต่เทพนาคาผู้ยิ่งใหญ่ หากผู้ใดเทียมเทียบได้ข้าขออำนาจ
ท่านสาปแช่งให้ผู้คิดคดทรยศต่อเผ่าพันธุ์ให้มันผู้นั้นจงกลายเป็น
ศิลาหินแข็งที่อ และถูกกักขังวิญญานอยู่ในร่างศิลานั้นตลอดไป
ด้วยเถิด”

แฉจากแก้วนาคาส่องประกายจ้าไปทั่วหาดทรายทอง ทันที
ที่แสงต้องร่างบางของนางกุนทลา ร่างนั้นก็กลับกลายเป็นนาคเกล็ด
สีขาวนวลขดเกลียวด้วยความเจ็บปวดและแข็งที่อเป็นศิลาสีขาวไป
ในที่สุด...

นาเคนทร์ราชาคว่ำดวงแก้วนาคามาโดยเร็วพลางใช้บ่วงบาด-
นาครัดมัดตัวกฤติกาไว้อย่างแน่นหนา

“นี่เจ้าลักลอบนำดวงแก้วนาคาออกมาจากห้องศักดิ์สิทธิ์อีก